

5 år gammelt. Han var også tilfreds med indsatsen for personalebesparelser. Med hensyn til øvrige foranstaltninger havde man overvejet forhøjelse af merværdiafgiften, men de nødvendige sociale kompensationer kunne ikke gennemføres uden at sinke arbejdet med kildeskatten, og man havde så i stedet fremsat de foreliggende lovforslag, der havde flere fordele. De var uden social slagside, forhøjelserne kom på områder, der ikke havde været reguleret i årevis, og man fik ryddet op i det misbrug, som papegøjepladeordningen havde medført. Han sluttede med at understrege, at formålet med den økonomiske politik var at søge gennemført så høj effektivitet, aktivitet og beskæftigelsesniveau som muligt.

Niels Helveg Petersen (RV) fandt, at de hyppige internationale kriser havde afsløret fundamentale mangler i det internationale valutasystem. Liberaliseringsbestrebelsel var gået hånd i hånd med forsøg på at fastholde stabile valutakurser, men dette forudsatte, at der ikke i enkelte lande permanent var over- eller underskud på betalingsbalancen. Mangelen på harmoni i så henseende havde ført til spekulative bevægelser. Danmark havde i en årrække haft underskud på betalingsbalancen, og under de spekulative bevægelser løb Danmark en risiko for at blive tappet for sine valutareserver, og man måtte nok i den danske økonomi indrette sig på fornyede vanskeligheder. Indgrebene, som regeringen havde foreslået, var finanspolitisk begrundet. Et nyt efterspørgselspres truede, og det kunne hæmme eksporten, øge importen og sætte prisstigninger i gang. Diskontoforhøjelsen var valutamæssigt begrundet, men havde selvsagt indenlandske virkninger: øgede omkostninger for erhvervene. Det ville være uforsvarligt således at lade pengepolitikken bære hele byrden, og derfor havde regeringen foreslået den finanspolitiske stramning, der jo især ville ramme transportområdet. Han var overbevist om, at man ved valget af disse områder havde undgået socialt uheldige virkninger. Også de foreslåede besparelser kunne han tilslutte sig. Socialdemokratiet havde foreslået genindførelse af obligationsrationeringen, men det ville på dette tidspunkt være virkningsløst. Det tog tid, før den virkede. En varig løsning forudsatte imidlertid mere gennemgribende reformer af realkreditsystemet, og han ville stærkt tilskynde til, at arbejdet hermed fremmedes mest muligt.

Aksel Larsen (SF) bebrejdede regeringen, at den panikagtigt havde forhøjet diskontoen til 9 pct. og derpå præsenteret folketinget for de foreliggende lovforslag uden at have forhandlet med folketingets andre partier. Der var ingen grund til panik, og der var ingen andre lande, der havde truffet lignende panikagtige foranstaltninger. Valutabeholdningen var ganske rigtigt svundet ind, men der var jo reserver og desuden trækningretten i Den internationale Valutafond. Regeringen brugte den internationale valutakrise som motivering for forslagene om afgiftsforhøjelser, men det